

LA TUIES

—Creguim, Lluïset, que la dona, té les mateixes aspiracions que un estudiant.
—Vol dir?
—Si, home, si: no més desitja sempre que l'aprovin.

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Conciliació

PER assumptes que no és del cas explicar en aquestes xafarderes columnes, fa algun temps anaren a bufa seca, en un teatre del Paral·lel, dos coneguts escriptors.

D'allò n'esdevingué un judici de faltes, la vista del qual, segons ens han dit, tingué lloc fa pocs dies.

En l'acte de la vista, el jutge, que, sens dubte volia puntualitzar els fets, preguntà al qui havia anat a sobre:

—A veure! Es cert que vostè va donar una bofetada al senyor?

L'individu a qui havia tocat el rebre, interrompé, amb una serietat còmica:

—No, senyor jutge! No em va pegar una bofetada, no! Van ésser dues!

—Que no! — respongué l'altre —. Va ésser només una...

El jutge, qui indubtablement anava per la conciliació, cregué del cas cercar un terme mitjà:

—“Bueno”... — digué —. Posem que va ésser una sola bofetada... però d'aquelles que valen per dos!

“Er zeñó creminal”

JA que hem començat la secció aquesta setmana per les anècdotes judicials, contem un episodi de la vista de la causa per assassinat contra el gitano Gabriel Gorreta, que va tenir lloc no fa gaires dies.

Amb motiu de la vista, la sala on aquesta tenia lloc va emplenar-se de “compatriotes” del processat, els uns partidaris seus, i els altres, de la víctima, també gitano.

Com que al principi de la vista es produïren incidents entre el públic, dividit com estava en dos bàndols, hagueren de recórrer a un procediment expeditiu: fer posar a la dreta els amics d'en Gorreta i a l'esquerra els seus contraris.

Començà l'interrogatori dels testimonis de càrrec i el primer, amb aquella veu llastimosa que gasten sempre els de la seva raça, exclamà, contestant una pregunta del fiscal:

—“Zi zeñó! E verdà tóo ezol! Lo que hizo eze zinvergüenza con la víztima e una infamia que clama ar cielo!”

—“Modérese el testigo y exprésese en forma correcta y respetuosa! — respongué el representant de la llei.

Aquestes paraules van arribar fins a les orelles del segon testimoni, qui, en presentar-se a declarar, ho va fer després de demanar permís per passar dos o tres cops, saludant respectuosament a tots i tractant al fiscal de “Iluztrizima”.

Féu aquest una pregunta, per concretar cert extrem interessant de l'acusació, i, el gitano, per qui no havia estat feta en va la recomanació d'expres-

sar-se amb correcció i respecte, respongué:

—“Ez cierto! Precisamente hacía poco rato que yo había vizto ar zeñó creminal!”

La mort del “Lyon”

FL “Lyon d’Or”, el popularíssim “Lyon d’Or”, ha tancat les portes. Nosaltres, com a bons “corridos”, plorem la seva mort. Ja quan desaparegué la seva famosa rotonda, vàrem pressagiar-li una mala fi.

Ja feia temps que el “Lyon” estava en decadència. Hi anava poca gent i la més gran part de les penyes s’havia disgregat. En Russinyol l’havia abandonat, refugiant-se a l’“Olimpic Bar” del carrer de Rosselló, cantonada al passeig de Gràcia. I jo crec que el “Lyon” ha mort per això, perquè sense En Russinyol, mancava d’ambient i no tenia vida.

L’aperitiu

AL foier de l’“Edèn” hi ha cada nit un senyor de mitjana edat, ple de brillants, que, pel seu aspecte, sembla suportar bastant bé els seus anys. Però, les apariències enganyen, puix segons hem pogut esbrinar, el pobre home està tan arruïnat, en el sentit físic del mot, que no és capaç d’acontegar — almenys, pels mitjans legals, que deia l’altre — a la dona menys exigent.

—Ja t’explicaré el que li passa — ens deia la xafardera xicota a qui devem aquest “potin” —. Quelcom així com aquell qui et paga un vermut i després no et convida a sopar...

L’hortolà de Sant Boi

**Aquest número ha passat per
la censura governativa**

—Nois, això acabarà malament!

—No t’hi encaparris: acabarà com acaben sempre aquestes coses.

MASSA BARAT

DIUMENGE a la nit, en un popular teatre barceloní, on es representava una revista estrenada la vetlla anterior amb regular èxit, un senyor assenyala l’estrella — una dona vella i lletja, que sols a força de pintura podia encara anar tirant — tot dient a un veí de seient:

—Veu, aquesta dona? La vaig conèixer la temporada passada a Monte Carlo. A la ruleta, tenia una sort boja... Una nit que les coses, contràriament a l’acostumat, li havien anat malament, me’n vaig anar a dormir amb ella per mil francs...

L’altre espectador escoltava al seu company, tot contemplant l’estrella.

—Home! — contestà al cap d’una estona —. Vostè és jove, em sembla vigorós i per ésser del sexe fort, no és pas massa lleig...

—I, què vol dir amb això?

—Que jo, en el lloc de vostè, n’hi hauria demanat més...

B. Orrango

SON MANERES DE PARLAR...

—Avui no tinc més remei que escalfar-me amb l'estufa.

K. Britet

EL NEGOCI DEL JUEU

EN Bloch — quasi tots els jueus es diuen Bloch, o Moisés, o Blum — va anar a comprar diversos articles en el seu establiment de robes a casa d'un fabricant de Sabadell.

—Quines condicions de pagament em concedirà?

—Noranta dies i mes de factura, en lletra acceptada — respongué el fabricant.

Formulà el jueu la seva comanda, feren la factura, acceptà la lletra i, quan ja se n'anava, preguntà al fabricant:

—Escolti: què no em fa cap regal? Donada la importància de la meva compra, crec que hi tinc dret...

El fabricant va agafar un corte de vestit, li va fer embolicar i li donà, dient-li:

—Si és servit. No vull que digui que no sóc un home raonable.

En Bloch agafà el paquet i féu observar al fabricant:

—No val gran cosa...

L'altre, en sentir allò, es va indignar.

—Si li sembla que encara no l'he tractat prou bé, li tornaré la lletra i li signaré el rebut a la factura, sense cobrar un cèntim! Li sembla bé ara?

El jueu reflexionà un moment, i, després, va respondre:

—Fet i fet, m'estimo més quedar-me amb el corte de vestit...

K. Parró

VAJA UNES PRETENSIONS!

DOS xicotets joves s'aturen davant la taquilla d'un cinema.

—Vol fer el favor de dues preferències? — diu un d'ells llençant damunt del marbre una moneda de dues pessetes.

La taquillera les hi dóna, i, abans de guardar les dues pessetes al cabacet de la plata, les examina per veure si són bones.

El xicotet vol aprofitar l'avinentesa per fer un "xisto" verd:

—Si no li agrada aquesta peça — diu amb una rialleta — en tinc una altra a la seva disposició.

—I ara! — respon la taquillera, que és molt aixericada —. Què es pensa que me la mirava, jo, la seva peça? Vaja unes pretensions!

. G. Arlanda

EL CASAMENT DE L'ANTONIA

L'Antònia tenia setze anys, però d'allò més aprofitats. Per convencer-se'n, només hauria calgut anar a l'"Iris Park" i preguntar per ella als habituals de la sala. Tots haurien pogut donar respecte a ella les més amples referències.

Però en aquest món es veuen coses tan estranyes, que no va causar cap sorpresa entre els amiguets de la noia que aquesta hagués enredat un viatjant que, prenent-s'ho pel cantó seriós, l'ha-

vía demanat als seus pares, i es va efectuar al poc temps el seu casament.

—Sembla mentida! — deia el cambrer que els servia cada diumenge —. Tan joveneta i haver-se casat!

—Ja te raó, ja! — va contestar un dels de la colla —. Sembla que era ahir que encara mamava!

Von Bent

EL SOL DE NIÇA

LA Conxita és una noia d'uns vint-i-dos anys, plena de cós, bonica i ardenta com una mala cosa. Sort té d'haver trobat un marit que a l'hora de la lluita amorosa, es comporta com un veritable atleta.

Ella no se'n amaga de contar-ho a totes les seves amigues, que, encara que no li diguin, no deixen d'envejar-li la sort que ha tingut en trobar un corn de l'abundor quina generositat mai s'estronca.

—Si, noies, sí! — deia l'altre dia la Conxita—. Fa com el sol de Niça, que és tan calent quan surt com quan es pon...

Sis Tellet

DEFINICIO DE L'AMOR

PARLAVEN, en certa reunió familiar, del matrimoni, i cadascú, segons l'edat i el sexe, el definia a la seva manera. Sols l'amo de la casa, que feia trenta anys que era casat, callava, reservant, sens dubte, el seu judici pel final.

Després de molta estona, algú dels reunits va recordar aquell célebre pensament que compara l'amor a una loteria.

—Ah, no senyor! — exclamà l'amo de la casa.

— Això és una equivocació fonamental!

—Per què?

—Perquè a la loteria, almenys, hi ha alguna probabilitat de sortir guanyant!

Mary Tornes

L'HOTEL DE CITEREA

VAREM anar a visitar un nou estatge de l'amor, confortable i discret, que s'ha inaugurat prop de l'estació de Sant Gervasi. Sens dubte, perquè les parelles cerquen constantment la noveta, la casa estava plena i la mestressa, per cert molt amable, no ens va poder ensenyar més que una habitació.

El llit era gran i luxós, la decoració, capriciosa i adequada, la instal·lació d'aigua corrent, perfecta...

—No està mal, no està mal... — li diguérem—. Però, la cambra és molt petita...

—Molt petita? — ens digué la mestressa —. Doncs, miri: petita i tot com és, ja s'hi han perdut la mar de noies!

B. Erganci

—Vostès diran el que vulguin, però un gos fa molta companyia i ajuda a passar les hores.

"FIVE O'CLOCK TEA"

ELS salons de la marquesa de Lutgarda, presentaven un aspecte inusitat de moviment i de riquesa. El bó i millor de la nostra societat havia respost a la seva invitació. Impecables, severes, els homes, sota el frack o l'esmoquin. Sensuals, turbadores, incitants, elles, en l'estoig de seda breu i ajustat.

D'entre totes, triomfadora, sorgeix la majestuosa silueta d'Albertina. Alta, replena, tornejada, flexible, té tot l'aspecte d'una diablesa feta carn. El vestit negre, pell sobre pell, és una excusa per modelar encara més que en la nuditat el seu cos serpejant. Tota ella és una ondulació. Cada pas d'Albertina és un espasme per als ulls vidriats, tèrbols, dels qui la contemplen.

Vidua jove i formosa, evoca la dona destra en intimitats conjugals. Veure-la i despullar-la mentalment és inevitable. Ella ho sap prou bé tot això. Ho sap, però sembla no assabentar-se'n. Dintre la majestat, és senzilla i aquesta senzilla la fa semblar complaent. No ho és. Ningú, més que el seu marit difunt, no ha cavalcant en els seus flancs. Ningú no pot lloar-se d'una llibertat descarnada. Qui l'ha gosada, i han estat molts, ha estat davant de tothom, a plena llum, cos contra cos, però amb la melodia d'una dansa per alcavota. Això ja és diferent. Així, ningú no pot mocegar en l'albura del seu honor. I, encara, té una certa comoditat. A peu dret, com qui es pren un coctèl... Còmode, molt còmode...

**

L'orquestrina vienesa ha iniciat un vals lent, esllanguit; un vals suau i tranquil com les aigües d'un llac en nit de lluna.

Les parelles comencen a moure's damunt del trèspol brunyit.

Un jove tímid, inexpert, ha saludat, trèmol de moció, a Albertina i li ha ofert el braç reverenciós. Moments abans l'hi havien presentat. Albertina correspon a la invitació. En atravesar el saló, un murmuri d'admiració surt de tots els llavis femenins.

L'escot d'Albertina és un repte. Per davant, fins a l'iniciació dels pits. Pel dors, fins a cintura.

El jove enllaça tímidament la meravella de carn

que reposa en els seus braços. Ella, naturalment, sense violència, se li venç damunt i estableix un contacte al·lucinant. Ella dansa tranquil·la, reposada, canviant salutacions amb els amics, el bust tirat endarrera, el ventre gomós i ondulant, incrustat en el del ballador. L'orquestrina segueix desgranant les seves notes melangioses. Ella sent en la seva carn l'enfebriment del jove ballador.

Ha acabat el vals. El jove acompanya Albertina al seient i barboteja unes paraules.

—Sí. El fox, és per vostè.

El jovenet, desapareix del saló amb pas insegur...

I en iniciar-se el fox, el jove ofereix novament el braç a Albertina.

S'enllacen les cintures; es troben els cossos. Comencen els passos.

El jovenet balla més segur, més tranquil que abans.

Albertina cerca en el refreg la prova manifesta de l'enfebriment del jovenet. Però aquesta no s'acusa. Albertina insisteix, estreny, es retorça. El ballador segueix tranquil com qui res. Per fi, Albertina, bon xic enutjada, encaixa bé amb el ballador, se li venç damunt, li ofereix la visió dels seus pits magnífics i veient que tot segueix igual, es limita a insinuar maliciosa:

—Escolti, jove, també m'ho podia haver dit que "només" volia ballar!

LAURA BRUNET

Ja heu llegit la novel·la més formosa de la LAURA BRUNET? — Compreu

POR LEY DIVINA

publicada en "La Novela Nueva"

30 cèntims

—No em negaràs que havem fet una barrila molt grossa.
 —No tan grossa com jo hauria volgut, per xo.

REGIM SEVER

JA feia temps que el senyor Bombardó no es trobava bé. Tenia "surmenage", que diuen els tècnics en la matèria. Treballava molt i dormia poc. El facultatiu a qui anà a consultar, li recomanà molta prudència.

—Res de carn, res de licors, res de cafè, res de tabac. Una "carícia" setmanal a la seva senyora i prou. Li farà una medicina, de la qual pendrà una cullerada abans de cada àpat i veurem si amb això troba millora...

El senyor Bombardó era un home recte i sever amb totes les coses, de manera que va seguir el tractament allò que es diu al peu de la lletra.

Quinze dies més tard, es presentava de nou a càl doctor, que el va examinar llarga estona, li féu varies preguntes i després li recomanà:

—Segueixi el mateix règim, per ara, sense cap extralimitació. Em sembla que comencem a anar millor... Torni d'aquí a un mes...

El pacient obeí i, a la data fixada, va acudir altra vegada al facultatiu, que pogué observar en ell nous signes de millora.

—Escolti, doctor — mormolà llavors, tímida-

ment el senyor Bombardó —. No podríem alterar un punt del règim? Allò de la meva senyora, sap? Feia deu anys que quasi ja no ens dàvem el bon dia, i ve't aquí que ara, un cop cada setmana... Estalviïm aquest suplici, doctor! Cregui que si la conegués, em planyeria de debó! Es tan lletja!

F. Orrolla

TOT SON EXTENSIONS

NO fa gaires dies, un col-laborador espontani va enviar, per publicar, un conte a un diari barceloní.

Un dels redactors el llegí abans de donar-lo a l'imprensa, i trobà un paragraf on deia:

"Hasta el comedor llegaban los mugidos del recién nacido..."

El bon plumífer que l'havia escrit, havia sentit dir, naturalment, "vagidos", i confonia lamentablement els mots; però al que feia la correcció no se li va ocórrer i va canviar el paragraf perquè vingués bé:

L'endemà, el col-laborador espontani va arribar indignat a la redacció:

Qui és que ha corregit el meu article? — preguntà enfurismat.

—Servidor de vostè!
 —I perquè m'ha canviat aquest paragraf?
 —Home! Perquè deia "los mugidos de un niño..."

—I què?
 —Que això dels "mugidos" és cosa dels toros i de les vaques!

L'autor es va indignar.

—I això què importa? Jo ho deia per extensió!
 En aquell moment, el director, que acabava d'arribar a la redacció, sentí la discussió i s'apropà al protestatari:

—Que hi ha? Que hi ha? Que passa?

—Res... — respongué el periodista que havia fet la famosa correcció —. No té importància...

I demostrant que, si no tenia gaire lèxic, en canvi, no li mancava ironia, afegí:

—Aquest senyor, que és l'autor d'aquell quèntet d'ahir, que està aquí rebusnant...

Indignació del col·laborador espontani, que vol agredir al redactor.

—Home, no s'enfadi! — contestà —. Jo, com vostè, parlo també per extensió...

K. Parró

LA PENITENCIA EN EL PECAT

ANANT de viatge, una negociant d'automòbils va anar a parar a una fonda de mala mort, on es va encapritxar de la minyona, una pagesa forta i ardenta que sabia fer l'amor com la més experta filla de ciutat.

L'endemà, quan el nostre comerciant viatjava

ja en el tren, s'adonà de què li mancava la cartera. Com vulgarment es diu, la noia li havia "fet el gat". Però, com que no hi duia un cèntim, l'home es va quedar tan tranquil. Setze pessetes que li havia costat la cartera quan era nova — i ja estava bastant deteriorada — bé valien una nit d'amor, perquè la xicota, sens dubte per evitar que ell es fiqués la mà a la butxaca i es doigués compte del furt, no havia volgut ni un cèntim.

L'home ja no es recordava de res quan, cinc mesos més tard, la raspa se li presentà al despatx amb una panxeta inflada d'allò més caia...

—Caram!... D'on surt vostè?...

—Sí, miri, d'on vol que surti!... Ja veu com m'ha deixat...

—I a mi què m'explica... No em voldrà pas demanar responsabilitats després d'haver-me pres la cartera...

Sí, però és que la cartera que jo li vaig pendre era buida, i... vostè m'ha deixat plena...

G. Perut

L'INGENUA

EN el jardí solitari, aquell poètic capvespre de primavera, en Marcel cantava amoretes a l'orella de la gentil Mariona, la filla del senyor Gispert.

Ella l'escoltava transfigurada d'emoció. Era una noia ingénua, sentimental, un veritable tipus d'heroïna d'en Folch i Torres.

L'enamorat pidolava, ansiós de passió, la delícia de posar sos llavis damunt la boqueta rimada de la xamosa criatura...

—En què dirien que penso? Justa, la fusta, ho han endevinat!

L'ENDEMA DE BODES

—T'ha agradat la primera nit, Lluís?

—Oh, estic pensant que em sembla que ens havem equivocat i que al menys havem començat per la quinta.

—No, no! De cap manera! — responia ella, defensant-se com una lleoneta.

—Per què? No és pas cap cosa dolenta!

—Si, si que ho és! — respongué la Mariona —. Encara no fa quinze dies, el papà em va sorprendre amb en Quim, el jardiner, que em feia petons, i em va clavar una santa pallissa!

T. Abalot

EL PANTALO ESTRET

EN l'història dels monarques trempats del segle passat, ha quedat com a model la figura patriarcal del bon Leopold I de Bèlgica, conegut en el món galant parisenc pel "rei Cleopold", a causa dels seus amors amb la celebèrrima Cleo de Merode.

Leopold I viatjava quasi sempre d'incògnit, inclús dins del seu Estat, anava moltes nits a pendre cervesa a una "brasserie" de Brussel·les, com un bon burgués, i parlava amb els seus veïns de taula d'actualitats, de música, d'art i fins de política, amb una senzillesa i un esperit democràtic no igualat per ningú.

Quan la célebre qüestió de l'Estat Independent del Congo, Leopold I tenia que resoldre certa qüestió diplomàtica amb el que llavors era Ministre de Negocis Estrangers de la República Francesa, M. Cambon. Sense escolta, ni previ avís, el rei dels belgues agafà el primer tren i cap el Quai d'Orsay falta gent.

Un porter plé de galons va deturar-lo a la porta:

—Per qui demana, vostè?

—Vull parlar amb el Ministre.

—Segui i esperis! — li respongué amb tó autoritari i fatxendós aquella mona de cancerber —. En té per dues bones horetetes!

Leopold I s'empassà de cap a peus el "Journal" que duïa a la butxaca i quan, al cap de molta estona li preguntà el porter a qui devia anunciar, li respongué afablement:

—Digue-li que hi ha el rei dels belgues!

Calculin l'esverament. M. Cambon va excusar el "trop de zèle" del porter, sense que Leopold I s'hagués enfadat gens.

A la tarda, el rei va necessitar uns pantalons, perquè havia sortit de Brusel·les quasi sense maleta. Anà a casa d'un sastre conegudíssim, que es va desfer en reverències davant del reial client.

—Voldria uns pantalons així... — va dir el rei —. Però fets. Haig de sortir de París aquest mateix vespre...

Se'n va provar uns, però com que era un home que estava abundantment provist de carn a la part baixa de l'esquena, no se'ls podia cordar...

—Haurem d'aixamplar-los... — digué el sastre —. Són estrets pel... pel... perdoni, senyor... pel... trasero de Sa Majestat!

—Digui-ho millor — contestà Leopold I —. Digui que són estrets per la majestat del meu trasero!

Marcel Terra

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacrises de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

EL DESAFIAMENT DEL MORO

ESTAVA establert a Melilla, on tenia un negoci de begudes. Es deia Ali Kader i passava, amb raó, per un dels homes de més mal gènit de la ciutat.

Una nit, per si el conyac que servia era més o menys bo, tingué una violenta discussió amb un client, al qual acabà per treure del seu establiment, no sense clavar-li primer una bofetada que va ressonar fins a Nador.

L'endemà, dos testimonis es presentaven a casa del moro, a fi de demanar-li una reparació per les armes.

Però el moro, "astuto y malvado", com deia aquella cèlebre auca, va trobar un excel·lent pretexte per no acceptar el duel.

—No tinc cap inconvenient en donar a aquest senyor la reparació que demana, però demano igualtat de condicions...

—Vostè dirà.

—Molt senzillament: ell és solter, jo sóc casat i tinc quatre criatures. Quan aquest senyor estigui en les mateixes condicions, no tinc cap inconvenient en anar amb amb ell al camp de l'honor.

Els padrins es retiraren, i comunicaren a l'ofès la resposta d'Ali-Kader. Aquell, que era un home tossut, va dir, per tota resposta:

—D'aquest assumpte, en parlarem d'aquí cinc anys.

I, en efecte, cinc anys més tard, dos senyors es presentaven a l'establiment de begudes de l'Ali-

Kader.

—Som els padrins d'aquell senyor a qui vostè va treure de casa seva a bufetades fa cinc anys... Es va casar poc temps després i ja té quatre criatures...

El moro va somriure.

—Caram! — contestà —. Sento no poder acceptar el desafiament amb aquest senyor, perquè subsisteix la desigualtat de condicions.

—Com! — va dir un dels testimonis —. No demanava vostè que el seu rival tingués dona i quatre fills, com vostè?

—Si... — respongué l'astut Ali-Kader —. Però es que jo, ara, tinc tres dones i dotze criatures...

Tit Hella

UN FRESC

DE frescos, a Barcelona, ja en poden buscar, que ni amb la llanterna del senyor Diògenes en descobriran cap del calibre d'En Moltó.

Figurint-se que en Moltó, no fa gaires dies, anava pel carrer de València, quan li van agafar unes ganes fenomenals d'executar aquella funció fisiològica la regularitat de la qual és tan convenient per al bon funcionament del cos humà. Per aquells indrets, no hi havia cap water públic ni cap taverna, ni cap bar, però sí, un magnífic establiment d'articles sanitaris.

L'home, a velocitat fantàstica, perquè la cosa portava pressa, s'endinzà a la botiga on un dependent el va acollir amb molta amabilitat.

—He vist aquí a l'aparador un objecte que pot convenir-me... amb el seu permís, el vaig a provar...

I, en efecte, amb extraordinària sorpresa del dependent, de l'amo, de la gent que passava pel carrer i d'una venerable dama que, cedint a les instàncies de la seva filla, havia entrat a comprar un bidet, l'home va fer l'assaig, després del qual preguntà al dependent:

—I quin preu té?

—Tres centes pessetes.

—Sí que és car... Em sap greu, em sap greu... Però, en fi; no vull, després de la molèstia que li he causat, anar-me'n sense comprar res. Doni'm un rotlle de paper higiènic...

Vau Tresca

***

ENTRE BASTIDORS

L'altra nit, en un dels principals teatres barcelonins, va estar a punt d'haver-hi un drama. La figurant es barallà amb una altra, injuriant-la greument.

L'ofesa es va anar a queixar al director.

—Què t'ha dit?

—M'ha dit "meuca vella"!

L'home, que té d'allò més món, cuidà a l'altra figuranta i en tó conciliador, li digué:

—Dona! No hi ha dret, tampoc, a insultar d'aquest modo a les teves companyes! Li has dit "meuca vella"! Retira, almenys, ço de "vella"!...

—Per avui, queda retirat.

Vostès no s'ho creuràn, però, segons el xafarder que ens ho ha contat, les dues rivals van reconciliar-se immediatament..

Phor Kitlla

***

EL MAJORDOM

A senyora Campins necessitava un majordom, i, a fi de poder triar, inserí un anunci a "La Vanguardia".

L'endemà al matí, un individu d'aspecte molt respectable es va presentar.

—Déu la guard, senyora... He vingut per l'anunci...

—Ah! Molt bé, molt bé... Segui, faci el favor...

Va començar l'interrogatori sobre les seves aptituds. A totes les preguntes, el candidat contestava afirmativament, donant referències de cases, molt respectables, on havia estat anteriorment.

Però, la dama, malgrat les seguretats que li donava, no es donava per convençuda.

—Està bé, està bé... — va dir quan van acabar —. De totes maneres, abans de decidir-me definitivament, m'agradaria provar-lo...

En sentir aquells mots, l'aspirant a majordom va començar-se a despullar/i, amb perfecta calma, li digué:

—No hi tinc cap inconvenient. Precisament,

aquesta és una aptitud de la qual poden donar-li amples referències moltes senyores respectables a les que he tingut l'honor de servir...

K. Brit

***

EL VEGETARIANISME

A QUELL vespre, passava jo per davant del "Gran Liceu", quan, des d'una de les taules interiors, vaig sentir una veu que em cridava:

—Ei! Noi!

Era en Manén, el meu bon amic Manén, xicot molt trempat, que ha guanyat unes quantes pessetes amb les seves obres sobre el vegetarianisme.

Estava endrapant un magnífic sopar: canelons, badella i pollastre. Demanà dues o tres classes de postres, cafè, conyac i un cigar havà.

—Veig que no et prives de res, tu! — li vaig dir —. I ets tu aquell fervent adepte del vegetarianisme?

—Ja ho crec! Com que és l'únic procediment per arribar a vell!

—I perquè no el segueixes, tu?

—Oh! Perquè estic avorrit de la vida i no trobo gust en res...

R. E. Tallet

***

LA FINESA D'EN TOM

T OM, era un magnífic exemplar de gos caçador, que el seu propietari i bon amic nostre, senyor Bocamoll, lluïa amb més orgull que un pixa-tinters llueix una menor.

Segons contava el senyor Bocamoll a tothom que es dignava escoltar-lo, aquell gos havia fet tan extraordinàries proeses que bé es podia fer un llibre de la seva història.

—Mirin el que és aquesta bestiola — ens conta va un dia — que, aquest matí mateix, passàvem pel carrer del Call i en "Tom", se'm detura davant d'una botiga, parant com si hagués sentit el rastre d'alguna llebre. Jo miro, torno a mirar i, amb la sorpresa que vostès poden calcular, mai no dirien què lleigeixo en el rètol de l'establiment?

—Què sé jo! — contestàrem tots.

El senyor Bocamoll encengué un cigar, com per saborejar l'efecte de la seva resposta i exclama:

—Doncs, el rètol deia: "Conill, fàbrica de xocolata"...

Bur Letta

Conte premiat en el número passat:

LA BAIXA DELS LLOGUERS

Llegint: "Y entonces la marquesa exclamó furiosa: Salid inmediatamente de mi alcoba!"

—Aquesta marquesa és una beneita!

SOSPITA JUSTIFICADA

S ENTIT per un xófer xafarder, molt amic nostre, a una parella que va agafar el cotxe que porta, fent-se conduir a un hotel moblat:

—Manel: tinc sospites de què el meu marit m'enganya!

—Que l'has vist amb alguna dona?

—No! Però ell, m'ha vist amb tu!

K. Urtet

EL DESCANS DOMINICAL

L A Claretta s'està vestint. Són les onze del matí del diumenge. La Susagna, la seva amiga, truca a la porta.

—Sóc jo, Claretta! — li diu.

La Claretta, en camisa, va a obrir. Petons, abraçades, "Què estàs mona!" "Què bé et cau la roba blanca!", etc.

Al cap d'una estona, la Susagna remarca un detall de l'indumentària de la seva amiga, que li crida l'atenció. Aclarim que la noia continua en camisa i que ha passat tota l'estona fent-se la manicura.

—Escolta, Claretta! Per què et poses calces tapades?

La noia somriu i, amb tota naturalitat, contesta:

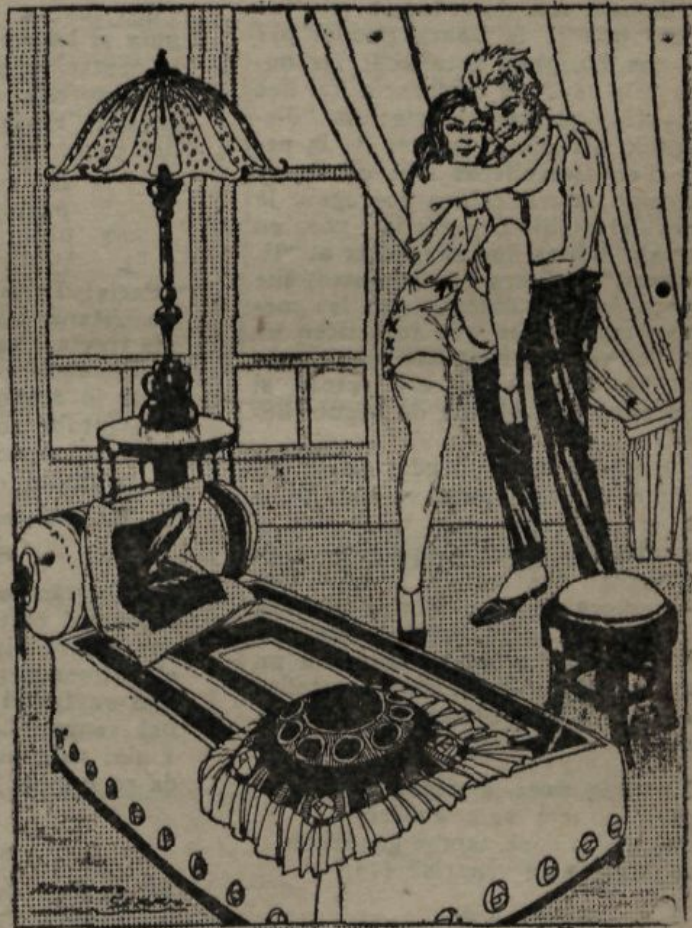
—Perquè jo respecto sempre la llei, i aquesta exigeix que tots els establiments tinguin les portes tancades els dies de festa...

Kar Trons

A primers de maig publicarem un
NUMERO EXTRAORDINARI
dedicat

AL MES DE LES FLORS

Vos en llepareu els dits. Serà una cosa per fer caure d'esquena i de boca terrosa a les nostres llegidores. Als nostres llegidors, no; no volem que caiguin: Volem que s'aguantin drets, ben drets. Ja n'anirem parlant de tot això!...

—Apa, Jaume, no facis el "ronsa"!

—Oh, noia...! Recordat que el flasco d'EROTYL es va acabar ahir...

Erotyl:

és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

DISSABTE a la nit fou d'esdeveniments teatrals. Com que un servidor no té la condició de la divisibilitat — eh, quina parauleta? En "Xenius" rabiàrà, ja ho estic veient — va haver de mobilitzar el fill de la portera; el mosso que recull les puntes de caliquenyos amb les quals en Rufasta empesta la nostra flamant sala de redacció; el "botones" que té la Laura Brunet per dur-nos l'original i tallar-li les ungles dels peus; el cambrer a qui dec sis cafès, qui tenia festa; un "distinguido ateneista" que és de la penya d'en Borralleres i el corrector que amb aquell salero corregeix la meua detestable ortografia i posa en clar els dubtes que suggereix al "linotipero" la lletra que jo gasto, que encara és més dolenta que les meves normes. Com que tots tiren un xic per poetes, se n'han sortit bastant bé, com veuran els lectors, si es prenen la molèstia de seguir llegint.

Jo, per la meua banda, els hi diré que no vaig anar enlloc. Es a dir, si que vaig anar, però fou a una diversió completament privada i personal que em va brindar una ex-guantera de Les Corts que ara té pis propi, raspa pròpia i una pila més de coses pròpies, mercès a un senyor de Sant Faust de Cacerelles que baixa a veure-la un cop per setmana.

No vaig anar a cap estrena però no em vaig avorrir que molts cops, també gaudeixes si t'agrada la "repris" (1)

o o o

Allò de "Santa Madrona" és un drama espelusnant que en Mantúa i l'Amichatis al català han adaptat. Però si ho sé a casa em quedo perquè no estic per plorar

(1) Ortografia que adopto per si és que algú de vostès en el bon sentit del mot no domina bé el francès.

i m'estimo més que surti en camisa, la Casals.

El fill de la portera

o o o

De la fira de belleses que funciona al Novetats vaig sortir-ne a quarts de dues d'allò més entusiasmada. Però fent un mal negoci puix si bé em va sortir franc el teatre, vaig gastar-me a la sortida dos naps. en una "Feria de Hermosas" del carrer de l'Hospital.

El mosso que recull les puntes de etc., etc., etc.

o o o

"París! París...!" a l'Olympia va obtenir un èxit gran. Es tracta d'un espectacle molt rebén conjuminat. Fins la senyoreta Laura una nit hi vol anar. Com no sap on cau l'Olympia, jo li tindrè d'ensenyar.

El botones de la Laura Brunet

o o o

En Borràs, la nostra glòria demostrà palesament que dintre els nostres actors el primer segueix essent. Ens va fer el "Don Gonzalo" del senyor Llanas (Albert) i així vaig assabentar-me de ço que és "L'orgull del gec".

L'ateneista distingit

o o o

En acabar de llegir les proves d'aquesta TUIES me'n vaig anar cap a casa en busca de les mongetes. Un cop vaig haver sopat em vaig pendre un cafetó i cap a l'"Edèn" s'ha dit com si fos festa majó. Vaig veure noies molt maques la sala plena de gent la reestrena del "Saldoni" i en Corzana molt content.

El corrector de la casa

PATI BLA II

Tot home de bon paladar,
ha de concórrer al.
PATI BLAU
on hi trobarà els millors
Caté-Flambres-Mariscs - Xarcuteria

BAR RAPIDO

Ronda Sant Antoni, 34

Cafè i licors de marca

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon preu, es venen a llargs plassos

ONDA SANTPAU, 59

GARGANTA
Pastillas **CERDÀ**

Angines - Aфонia

Ronquera

Venda: _____
SEGALA i FARMACIES

Freu: 4 pessetes

DEMANEU EN TOTS ELS KIOSKS I LLIBRERIES

Aventuras Galantes de Pigault-Lebrun

OBRA COMPLETA MAGNIFICAMENT PRESENTADA

Freu: 4 pessetes

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Tèlèfon 3221 — A.

Gran confort — Saletes de bany — Telèfon privat

Ventiladors elèctrics — Gran comoditat

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4668 — A.

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques =Sense rival=

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1, SAN RAMÓN, 1 - BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES

LA NOVELA FRIVOLA

Magnífiques ilustracions fotogràfiques

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No val a badar...

Passau per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavides per no anar a fons: Lavatges per a després del bany. Casa de curació per a que ensopeguen. Polvos per matar cabres de dotze potes.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veies sin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Far...

EL PREVISOR

GOMAS HIGIENICAS

Escudillers, 34

Compre usted una vez en esta Casa, y será cliente. Las gomas higiénicas que expende, son de a mejores marcas alemanas.

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb **REPARATO CABALLERO**

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics **BARCELONA**

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Casa Segalá, Remble las Flores, 14-Barcelona

Demaneu en tots el quioscs i llibreries

El Cuento Clásico

Magnificament il·lustrat per **A. Mestre**

Un cuadern setmanal: **30 cts.**

¡¡No más inyecciones!!

¡¡No más molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** pueden curarse sin ser notada su enfermedad con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica

Numerosos certificados médicos

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Baltá, Rambla Cataluña, 1. — Sarrias, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Carmen, 84. — Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

—Què fa aquell jove darrera del arbre? Bé és prou beneït de malgastar les energies tan tonta-
ment! No sé perquè es deu creure que hi he vingut jo aquí a les Planes!